Ιούδας: Σύμβολο της «Νέας Εποχής»; (Δάφνη Βαρβιτσιώτη, Ιστορικός)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 31 Μαρτίου, 2010

Με το Πάσχα επί θύραις, επανέρχεται στην μνήμη όλων η παγκοσμίου εμβέλειας —και μέχρι πρότινος αδιανόητη— εκστρατεία για την ηθική αποκατάσταση του Ιούδα του Ισκαριώτου, την οποίαν ενορχήστρωσαν, τα τελευταία χρόνια, διάφοροι φορείς, φαινομενικώς άσχετοι μεταξύ τους.

Στην Ελλάδα, οι πρώτες σχετικές προσπάθειες εμφανίσθηκαν στις αρχές της δεκαετίας του 1990, κυρίως υπό μορφήν τηλεοπτικών συζητήσεων. Είτε ενεπίγνωστα, είτε όχι, οι συζητήσεις αυτές εξυπηρετούσαν την εκστρατεία υπονομεύσεως των ηθικών ερεισμάτων των δυτικών κοινωνιών, την οποίαν έχουν εξαπολύσει εναντίον τους οι φορείς της Νέας Εποχής. Και, είτε ενεπίγνωστα, είτε όχι, οι συζητήσεις αυτές εναπέθεσαν, μέσα στην συνείδηση του ανυποψίαστου μέσου Έλληνα, τον σπόρο της σχετικοποιήσεως ενός συμβόλου, το οποίο αντιπροσώπευε, επί δύο χιλιετίες, τον Ύπατο Προδότη. Με την έναρξη της νέας χιλιετίας, εμφανίσθηκε το περιβόητο «Ευαγγέλιο του Ιούδα», το οποίο ανέλαβε την —ανεπίσημη και εκλαϊκευμένη, αλλά πολύ αποτελεσματική— ηθική αποκατάσταση του Ιούδα. Εν συνεχεία, την αποκατάσταση ανέλαβαν πιο επίσημα χείλη, και δη, εκπρόσωποι χριστιανικών ομολογιών. Ο Βιττόριο Μεσσόρι, επί παραδείγματι, διακεκριμένος συγγραφεύς του Βατικανού και στενός συνεργάτης των δύο τελευταίων Παπών, όχι μόνον απενοχοποίησε τον Ιούδα, αλλά έφθασε μέχρι του σημείου να τον ηρωοποιήσει: *«...ο Ιούδας δεν ήταν ένοχος. Ήταν απαραίτητος. Κάποιος έπρεπε να προδώσει τον Χριστό. Ο Ιούδας ήταν θύμα(!) ενός σχεδίου μεγαλύτερου από αυτόν»* (1).

Τί, όμως, οδήγησε ακόμη και έναν εσωκατάκοιλο του Βατικανού να λησμονήσει, εν έτει 2006, το θεμελιώδες χριστιανικό δόγμα της ελευθέρας βουλήσεως —ως δώρου αγάπης και ελευθερίας του Τριαδικού Θεού προς τον άνθρωπο— και να εμφανίσει τον Ιούδα ως το άβουλο θύμα ενός στυγνού και απάνθρωπου Θεού, ο Οποίος τον χρησιμοποίησε ως εργαλείο για την πραγματοποίηση του Σχεδίου Του; Και γενικώτερα, πως εξηγείται αυτή η γενικευμένη εμμονή τόσων ανομοιογενών φορέων για την απενοχοποίηση, ηθική αποκατάσταση και ηρωοποίηση —ή ακόμη και «αγιοποίηση»— του Ιούδα, με την έναρξη της Νέας Εποχής;
Το καίριο αυτό ερώτημα πρέπει να απαντηθεί για δύο λόγους. Πρώτον μεν, διότι η

όλη εκστρατεία ηρωοποιήσεως – αγιοποιήσεως αυτού που, εν πλήρει επιγνώσει, επρόδωσε τον Ίδιον τον Θεόν προκαλεί μέσα στην συνείδηση των αποδεκτών της την εξής δραματική αλλοίωση: αντιστρέφει την ουσία αυτής καθ' εαυτής της προδοσίας, και μεταλλάσσει κάθε μορφή και έκφανσή της σε ενέργεια θετική, δικαιολογημένη, χρήσιμη και απαραίτητη, εφ' όσον, δι' αυτής, ο προδότης υπηρετεί *«σχέδιο μεγαλύτερο από αυτόν».*

Ο δεύτερος λόγος, για τον οποίον πρέπει να απαντηθεί το ανωτέρω ερώτημα, είναι ότι, το «όραμα» της Νέας Εποχής —που οι διάφορες οργανώσεις και ομάδες αποκαλούν και Εποχή του Υδροχόου, ή Χρυσό Αιώνα, ή Νέο Χρυσό Αιώνα, ή Νέο Κόσμο, ή Νέα Αυγή, ή Χρυσή Αυγή, ή Νέα Γη, ή Νέα Εποχή, ή Νέα Βασιλεία, ή Βασιλεία του Θεού, ή Εποχή του Ανθρώπου, ή Εποχή του Εωσφόρου κ.α.— ενέπνευσε και κινητοποίησε εκατομμύρια ατόμων μέσα στις δυτικές κοινωνίες.

Προσφέροντάς τους την *«ηθική μαχητού του Νέου Κόσμου, που μάχεται για την ευτυχία της ανθρωπότητος»* (2), το όραμα της Νέας Εποχής ενστάλαξε στους οπαδούς της την ίδια αλαζονική αυτοσυνειδησία, την οποίαν είχαν ενσταλάξει στους δικούς τους οπαδούς τα δύο προηγηθέντα ομώνυμα «οράματα» των απολυταρχικών καθεστώτων του 20ου αι., ήτοι το όραμα της ναζιστικής και της κομμουνιστικής «Νέας Εποχής». Η μόνη διαφορά είναι ότι, για την πραγματοποίηση του δικού τους «οράματος», οι «μαχητές» της Νέας Εποχής εξαπέλυσαν —ενεπίγνωστα, μονομερώς και εν κρυπτώ και παραβύστω— έναν αναίμακτο πόλεμο εναντίον του συνόλου των δομών και θεσμών των ιδίων τους των κοινωνιών, καταστρέφοντάς τες εκ των ένδον.

Εκτιμώμενο δεόντως, το καταστροφικό τους έργο διευκολύνεται αθέατα από τους εξουσιαστές της Νέας Τάξεως Πραγμάτων, οι οποίοι προσβλέπουν στην Νέα Εποχή ως τον «μετα–ευρωπαϊκό κόσμο», δηλαδή, ως την μεταχριστιανική, μεταθρησκευτική, ακρατική, αταξική, άνομη και χαοτική παγκόσμια κοινωνία του μέλλοντος, που οικοδομούν.

Επανερχόμενοι στο αρχικό ερώτημα μας, σχετικώς με τα αίτια της καινοφανούς εκστρατείας ηρωοποιήσεως «αγιοποιήσεως» του Ιούδα, ανακαλύπτουμε ότι, η απάντησις που αναζητούμε περικλείεται στα εξής απλά λόγια: *«...ουδείς προστατεύει αφιλοκερδώς τον Ιούδαν. Κάθε υπέρ αυτού απολογία αποβλέπει προς ίδιον όφελος»* (3).

Με άλλα λόγια, οι συντελεστές της Νέας Εποχής δεν ηρωοποιούν τον Ιούδα αφιλοκερδώς. Το όφελος, που αποκομίζουν —εκτός της εμπράκτου ευνοίας των εξουσιαστών— είναι ότι, εμφανίζοντας τον Ιούδα ως το *«θύμα ενός σχεδίου μεγαλύτερου από αυτόν»,* όχι μόνον απεκδύονται της *«προσωπικής τους ενοχής»* (4), αλλά ηρωοποιούν ή «αγιοποιούν» εαυτούς και αλλήλους, ως τα άβουλα εργαλεία, τα θυσιασθέντα αφιλοκερδώς για την επίτευξη του Σχεδίου ενός «καλύτερου κόσμου». Ηρωοποιούν, επίσης, και τις μεθοδείες τους, μεταλλάσσοντάς τες, από προδοτικές, σε «απαραίτητες» για την επίτευξη του «Σχεδίου» αυτού.

Αντιστρέφοντας, δηλαδή, την ουσία της προδοσίας, οι συντελεστές της Νέας Εποχής

επιτυγχάνουν την απενοχοποίηση του συνόλου των υπονομευτικών και καταστροφικών ενεργειών τους, παρά το γεγονός ότι τις διέπραξαν με ενδιάθετη βούληση, δηλαδή, εν πλήρει επιγνώσει. Το όφελος που αποκομίζουν από την συγκεκριμένη αντιστροφή, είναι ότι, δι' αυτής, δικαιώνονται θριαμβευτικά οι μεθοδείες τους, όπως π.χ.: χρήσις προσωπείου, συγκάλυψις προθέσεων, διείσδυσις σε οργανισμούς, δομές και θεσμούς (ακόμα και στην Εκκλησία) και εκ των ένδον υπονόμευσις, διάβρωσις, εξασθένισις και αποσάθρωσίς τους, ή άλωσις, αλλοίωσις και σφετερισμός τους· υποκρισία, κρυψίνοια, ψεύδη και προσποιήσεις, συνωμοτική δράσις και επιλεκτική αλληλεγγύη, εκμετάλλευσις αδυναμιών, πρόκλησις ή μεγέθυνσις προβλημάτων· παραπληροφόρησις, είτε δια της προβολής ψευδών στοιχείων και γεγονότων, είτε δια της αποκρύψεως ή διαστρεβλώσεως των πραγματικών· συστηματική αποδόμησις και αντιστροφή αξιών, χειραγώγησις και εκμαυλισμός συνειδήσεων κ.ο.κ..

Βάσει των ανωτέρω συνάγεται ότι, απεργαζόμενη την θριαμβική αποκατάσταση του Ιούδα του Ισκαριώτη, του επί 2000 χρόνια συμβόλου της προδοσίας, η ίδια η Νέα Εποχή προσδιορίζει εαυτήν ως «Εποχή του Ιούδα».
Αλλά, ως «Εποχή του Ιούδα», η Νέα Εποχή δεν αρκείται στην αποκατάσταση των συνεργών της, δια του καθαγιασμού τους και της ηθικής δικαιώσεως της δράσεώς τους. Επιλέγοντας τον Ιούδα ως τον ήρωα/άγιό της —ήτοι καθιστώντας τον το νέο πρότυπο ανθρώπου— η Νέα Εποχή εναποθέτει στα βαθύτερα επίπεδα της ψυχής όλων μας, κατά τρόπο αδιόρατο και δόλιο, τον σπόρο της σχετικοποιήσεως των θεμελιωδών αξιών μας (5). Γνωρίζει ότι, ριζώνοντας εκεί, η σχετικοποίησις θα εκβλαστήσει ως αντιστροφή, η οποία, σταδιακά και εν αγνοία μας, θα κατακυριεύσει την καρδιά μας και θα συσκοτίσει τον νου μας, και, τελικώς, θα διακόψει την διαδικασία αναζητήσεως της προσωπικής ενοχής μας, που είναι το θεμέλιο της χριστιανικής αυτογνωσίας (6).

Επιλέγοντας, δηλαδή, τον Ιούδα ως σύμβολο και «άγιό» της, η Νέα Εποχή αποκαλύπτει ότι, δεν απεργάζεται την άλωση και καταστροφή μόνον των κοινωνιών μας, αλλά του ιδίου του Προσώπου μας.

Σημειώσεις:

1. *«Ο Ιούδας ξανά στο επίκεντρο... συνωμοσιών»,* της Αθηνάς Κουφοπάνου, εβδ. εφημ. «Κόσμος του Επενδυτή», 14-15.4.2006, σ. 41.

2. Michel Heller, Ρώσος Ιστορικός, Καθηγ. στο Πανεπιστήμιο της Σορβόννης, *Ο*

Σοβιετικός Ανθρωπος, Έρευνα στην Διάπλαση του Homo Sovieticus

3. Ιωάννης Κορναράκης, Ομότιμος Καθηγητής Ποιμαντικής Ψυχολογίας Πανεπιστημίου Αθηνών, *Ο Ιούδας, ως Ομαδικός Ενοχικός Αρχέτυπος.*

4. Ενθ' ανωτ.

5. Δάφνη Βαρβιτσιώτη, *«Νέα Εποχή»: Εξέλιξη ή Χειραγώγηση»*

6. Ιωάννης Κορναράκης, *Ο Ιούδας, ως Ομαδικός Ενοχικός Αρχέτυπος.*

(Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος» 19/3/2010)

ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ:

Οι «ινστρούχτορες» της νέας εποχής (Δάφνη Βαρβιτσιώτη, Ιστορικός-Αρχαιολόγος)Νέα Εποχή και «Νέα» Τηλεόραση (Δάφνη Βαρβιτσιώτη, Ιστορικός - Αρχαιολόγος)

Βασικές θέσεις της Νέας Εποχής. Ορθόδοξη αντιμετώπιση (π. Αρσένιος Βλιαγκόφτης)

Ανορθόδοξες «Θεραπείες» της Νέας Εποχής (Πρωτ. Βασίλειος Α. Γεωργόπουλος Δρ. Θ.)

Νεοειδωλολατρία και Νέα Εποχή (μοναχός Αρσένιος Βλιαγκόφτης)

Η Ορθόδοξη απάντηση στη σύγχυση της «Νέας Εποχή». Παραινέσεις προς τους γονείς (Κωνσταντίνος Παπαχριστοδούλου, Πρόεδρος του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.)

Νεοανθρωπισμός και είδωλα της 'Νέας Εποχής'

Τα παιδιά στο περιβάλλον της «Νέας Εποχής» (Κωνσταντίνος Παπαχριστοδούλου, Πρόεδρος του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.)

Οικολογία και "Νέα Εποχή"

Οικουμενισμός, Νεοειδωλολατρία και Νέα Εποχή (π. Αρσένιος Βλιαγκόφτης Δρ Θ. - Πτ. Φ.)

Οι γκουρού του διαλογισμού και του τσαρλατανισμού και η ιδεολογία της 'Νέας Εποχής' (Χρήστος Γεωργίου, Αναπληρωτής Καθηγητής Βιοχημείας, Τμήμα Βιολογίας, Πανεπιστημίου Πατρών)

Δύο κείμενα για τη Νέα Εποχή